

SARAH LARK

Hope

Volanie koní

arkus

Sarah Lark

Hope

Volanie koní

VYDAVATEĽSTVO

ARKUS

Original title: Hope - Der Ruf der Pferde (vol.1)

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2020 Bastei Lübbe AG, Germany (vol. 1) –
Original edition Hope chapter 1 – 16

Slovak edition © 2025 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.
Translation © 2025 Vojtech Czobor
Cover design © 2025 Richard Mečíř

Z nemeckého originálu Hope - Der Ruf der Pferde,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2020,
preložil Vojtech Czobor.

Obálku navrhol Richard Mečíř.

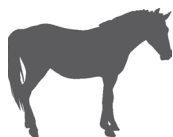
Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica
v roku 2025 ako svoju . publikáciu.

Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-138-0

Nová krajina

Kapitola 1

„Emily! Tak pod', nemotaj sa už toľko! Veď vieš, prídu po nás!“

Emilina matka sa náhlila s kuframi smerom k pasovej kontrole a Emily išla pomaly za ňou. Nechcela sa motať, no nechcela ani aucklandským letiskom prebehnúť bez toho, aby sa trošku porozhliadla. Všetko to tu bolo pre ňu príliš cudzie a nové. Začalo to už tým, že svetelné tabule a smerovky boli písané po anglicky. Emily už niekoľko rokov navštevovala medzinárodnú školu, na ktorej sa vyučovalo aj po anglicky. Napriek tomu bolo nezvyčajné všade počuť iba tú reč, načúvať hláseniam a čítať reklamné tabule v angličtine. Bude potrebovať trochu času, kým sa v tejto krajine skutočne udomácní.

Zdá sa, že jej matka s tým nemá žiadne ťažkosti. Medzitým sa už dostavila na pasovú kontrolu a vybavila vstupné formality.

„Idete k nám na dovolenku, Mrs. Reiser?“ vyzvedal sa colník.

Johana energicky pokrútila hlavou. „Nie. To predsa vidíte.“ Ukázala na papiere, ktoré mu práve predložila. „Budem tu pracovať. Najmenej dva roky. Sprevádza ma moja dcéra Emily. Počas tej doby tu bude chodiť do školy.“

Colník siahol po Emilinom pase a porovnával jej tvár s fotografiou. Emily sa trochu obávala, či sa v tejto chvíli na snímku v doklade vôbec podobá. Lesklé hnedočervené vlasy mala po dlhom lete mastné a polepené, na čele práve objavila dva pupienky a mala pocit, že jej zvyčajne jasné zeleno-sivé oči načisto vybledli. Napriek tomu sa pokúsila na

colníka sa pousmiať. Len aby ho, nebudaj, strohosť jej matky nevyprovokovala vykonať ďalšie kontrolné úkony. Emily bola už totiž na smrť unavená.

Chlapík sa, našťastie, zatváril celkom prirodzene, opečiatkoval pasy a vrátil im ich. „Tak teda príjemný pobyt, madam,“ povedal a obrátil sa k ďalšiemu cestujúcemu.

Emilina matka schovala pasy a pobrala sa k východu.

Emily bola zvedavá, ako ich príjmu. Pán a pani Lovingtonovci, Johannini budúci zamestnávateľia, boli bohatí. Dost' možné, že po nich príde vodič alebo nejaký iný zamestnanec. Jej matka mala byť hlavnou trénerkou v pretekárskej stajni Lovingtonovcov. Pán a pani Lovingtonovci sa medzinárodnou výzvou snažili nájsť uchádzača o toto miesto a nakoniec sa rozhodli pre Johannu Reiser, ktorá doteraz pracovala na klusáckej dráhe v Gelsenkirchene. Teraz sa teda presťahujú do Ohakune, miesta, ktoré leží na Severnom ostrove Nového Zélandu.

„Lovingtonovci majú žrebčín a pretekársku stajňu,“ vysvetľovala Johanna Emily. „Veľmi noblesné. Budeme tam bývať a ja budem trénovať ich kone. Určite aj ty budeš môcť pomáhať v stajni...“

To robila Emily pravidelne aj v Gelsenkirchene. Mala rada kone, aj keď na nich radšej jazdila, než aby sa nechala ťahať na sulke. Na to, aby sa skutočne poriadne naučila jazdiť, mala málo času – a okrem toho by si musela hodiny jazdenia zaplatiť z vreckového. Školu s celodenným vyučovaním mala veľmi ďaleko. Ak by sa ešte musela zaoberať koňmi, ktoré jej matka trénovala, jej časový rozvrh by bol načisto plný.

Emily dúfala, že na Novom Zélande sa to zmení. V každom prípade budú bývať vedľa stajní a škola snáď tiež nebude ďaleko.

Emily a jej matka opustili tranzitnú zónu letiska a rozhliadli sa po vstupnej hale. Hemžilo sa to tam ľuďmi, ktorí si prišli po svojich cestujúcich. Taxikári držali nad hlavou tabule s menami, turistické zariadenia zbierali svojich zákazníkov.

Meno „Reiser“ nenašla Emily nikde, mama sa však cieľavedome vybrala za pánom s plavými vlasmi, ktorý stál trochu bokom od ostatných čakajúcich. Bol štíhly, vysoký a dohneda opálený. Keď k nemu pristúpili bližšie, Emily si všimla, že tvár má popretkávanú množstvom vrások. Muž mal oblečené džínsy a nepremokavú bundu.

„Mr. Lovington?“ oslovila ho matka.

Usmial sa na ňu. „Mrs. Reiser! No, vy ste ale rýchla. Asi ste sa ma po tej dlhej ceste ani nemohli dočkať.“

Johanna mu opätovala úsmev. „Prirodzene, že som rýchla. Preto ste ma predsa najali.“

Pán Lovington sa zasmial. „Je to tak! A toto je vaša dcéra?“ Podal ruku aj Emily.

„Máš trinásť, že? Si trochu mladšia než náš Wallace. Hovoríš už po anglicky?“

Emily prikývla. „Navštevovala som medzinárodnú školu, pane,“ odvetila zdvorilo. „Moja mama vždy dúfala, že budem pracovať v zahraničí. Na tú školu ma dala kvôli tomu, aby som potom nemala jazykové problémy.“

„Veľmi prezieravé,“ chválil pán Lovington. „Poďme teda. Alebo by ste si tu ešte chceli dať kávu?“

Johanna pokrútila hlavou. „Raňajkovali sme v lietadle,“ odvetila.

Emily by vlastne ani nemala nič proti šálke čaju alebo kole. Po vyčerpávajúcom nočnom lete – jej mama spala, no ona ani nezažmúrila oči – nedostala do seba takmer nič. Na druhej strane však chcela vidieť niečo z krajiny, v ktorej by mala odteraz žiť. Od starých rodičov dostala na rozlúčku turistickú príručku, ktorú si veľmi svedomito preštudovala. A tak už čo-

to vedela. Nový Zéland tvoria dva ostrovy, Severný a Južný. Ležia presne na opačnej strane zemegule ako Nemecko. Je to príliš ďaleko na to, aby sa tam dalo letieť priamym letom. V Dubaji alebo v Singapore bolo treba prestúpiť a celkovo cesta trvala viac než dvadsať hodín. Toto všetko bolo pre Emily vzrušujúce. Ochotne odcestovala s matkou, hoci jej otec ponúkol možnosť žiť s ním v jeho novej rodine. Jej rodičia boli už štyri roky rozvedení, otec sa znovu oženil a so svojou druhou ženou už majú dve deti. Emily si však nikdy nedokázala zvyknúť na otcovu novú rodinu – mimoriadne ju znervózňovala alergia jej nevlastných súrodencov na zvieracie chlpy. Na víkendy sa musela čo najprísnejšie skontrolovať – aj tie najjemnejšie konské vlasy vyvolávali u detí záchvaty dusenia.

Pre Emily bolo nemysliteľné, aby v tejto rodine žila dlhšiu dobu. Nikdy by nevydržala dva roky sa nedotknúť žiadneho zvieraťa. Ani v Gelsenkirchene ju nič zvláštne nedržalo. V škole nemala bližšie priateľky – dlhá cesta do školy jej znemožňovala nadviazať kontakty mimo vyučovania. S učňami a personálom jazdiarne síce vychádzala celkom dobre, no cnieť sa jej za nimi nebude.

Chýbať jej budú iba kone – malý žrebec Starlight, ktorý mal vždy smútok v očiach, keď naňho bola matka pri tréningu trochu tvrdšia, kobyla Corazon, ktorá mala také citlivé kútky pyskov, že sa jej pri práci s tvrdými zubadlami vždy natrhli. Emily jej ich pravidelne ošetrovala krémom na rany. A Billy Joe, jej miláčik, ktorý sa práve dostal zo žrebčína na pretekársku dráhu. Ešte stále sa tváril ako žriebätko a vo svojom boxe vyzeral ako opustené dieťa. Jemu Emily venovala vždy mimoriadne množstvo pohladení.

V skutočnosti boli jej srdcu blízki všetci Johannini zverenci – no dávno sa naučila neviazať sa príliš na klusáky, ktoré matka trénovala. Nepatrili jej a zriedka zostávali v Johanninej opatere

dlhšie. Iba málo majiteľov koní si mohlo dovoliť ten luxus, aby ich kone viac rokov trénovala hviezdna trénerka. A preto ich po niekoľkých mesiacoch a niekoľkých víťazstvách na dôležitých pretekoch predali, alebo pre ne našli iných trénerov.

Pán Lovington previedol Johannu a Emily vstupnou halou letiska do podzemnej garáže. Diaľkovým ovládaním otvoril terénne auto, ktoré pôsobilo ojazdeným dojmom.

„Sem by sa mohli vaše kufre pomestiť,“ poznamenal a pomohol im pri ukladaní batožiny. Emily a jej matka mali so sebou tri veľké a dva malé kufre.

Na začiatok nového života to nebolo veľa, ale Johanna odjakživa trávila najviac času v stajni pri koňoch. Aj v Nemecku mali iba malý byt a sami si varili len zriedka. Tých pár kusov nábytku a zariadenia, ktoré mali, uskladnili v starej domovine. Lovingtonovci im dali k dispozícii zariadený byt.

Emily si sadla na zadné sedadlo a Johanna sa usadila vpredu vedľa svojho nového zamestnávateľa.

Do Ohakune to boli dobré štyri hodiny jazdy.

Emily zvedavo hľadela von oknom. Auckland sa nejako mimoriadne nelíšil od väčších miest v Nemecku, ktoré doteraz poznala. Aj keď neskôr cesta pokračovala po krajine, okolie sa jej vôbec nezдалo exotické, skôr nudné a neprívetivé. V tomto júnovom dni bola obloha sivá a dážď sa lial v celých prúdoch. Polia vedľa cesty boli po žatve a lúky spasené a žlté. Zatiaľčo v Nemecku vrcholilo leto, na Novom Zélande vládla pravá zima – ročné obdobia sa vyvíjali v presnom protiklade. Napriek všetkému panovalo vcelku mierne počasie. So snehom sa na Severnom ostrove takmer nerátalo.

Emily viac ako počasie zaujal rozhovor ktorý viedla jej mama s pánom Lovingtonom.

„Máme približne stopäťdesiat koní,“ vyhlásil majiteľ žrebčína a pretekárskej stajne. „Väčšinou sú to plemenné kobyly a žrebce a k tomu ešte mladé zvieratá. Okolo dvadsať ich je zaradených do tréningu. Bežia väčšinou na bežeckej dráhe v Aucklande i na menších dráhach Severného ostrova, najmä tie mladšie. Ak sa osvedčia, posielame ich na dráhy na Južnom ostrove a príležitostne do Austrálie. V medzinárodnom meradle sme sa zatiaľ ešte až tak neuchytili. Veríme však, že vďaka vám sa to zmení.“

Johanna zdvihla plecيا. „Vynasnažím sa vydať zo seba to najlepšie,“ sľúbila. „Veľa však závisí od materiálu...“

Emily si zahryzla do pery. Nenávidela, keď mama, ale aj ostatní tréneri hovorili o „konskom materiáli,“ ako keby nešlo o živé bytosti, ale o nejakú plastelinu.

„Ó, náš materiál je vynikajúci!“ hrdó vyhlásil pán Lovington. „Naše kone pochádzajú z perfektných chovov, máme veľmi dobré kobyly, ktoré pripúšťame k medzinárodným šampiónom. V tom nevidím problém. Je to skôr... v tréningu...“

„Vy tu ešte nemáte žiadnych trénerov na plný úväzok?“ spýtala sa Emilina mama.

Pán Lovington zdvihol obočie. „Ale áno, máme tu stáleho jazdca, ďalšieho vo výcviku a jedného trénera. Ibaže... tí ľudia nie sú veľmi dobrí. Nedokážu z koní dostať to najlepšie. Žiadny medzinárodný štandard, rozumiete? Žiadne moderné tréningové metódy... Chcem povedať, máme tu všetky potrebné pomôcky, ale naši ľudia jednoducho nevedia, čo si majú s nimi počať. A tak skrátka celkom prestali používať klapky na oči...“

„Vždy treba nájsť správnu rovnováhu medzi tvrdým tréningom a preťažením“, poznamenala Johanna.

„Alebo nedostatočným tréningom,“ doplnil pán Lovington.

Emily by si najradšej zakryla uši. Tak preto sa Lovingtonovci rozhodli pre jej matku. Johanna Reiser sa vyznala v najrozličnejších metódach používaných na ovládanie pohybu

pretekárskych koní. Patrili k tomu pomocné opraty a klapky na oči, cielené použitie biča a čiastočne i veľmi ostré zubadlá. Johanna nedopustila, aby kone pri tréningu spomaľovali alebo prechádzali do cvalu, keď pre ne bolo namáhavé zotrvať pri udržaní potrebného tempa v kluse. S koňmi i s jazdcami, ktorých vychovávala, dosahovala tie najvyššie výkony a vyslúžila si za to adekvátne uznanie.

Emily sa však dívala do očí koní, ktoré sa vracali z tréningu. Hladila im chvejúce sa svaly, chladila opuchnuté jazyky a krémom natierala poranené kútiky pyskov. Úspechy matkiných chránencov ju tešili len čiastočne. Omnoho dôležitejšie ako to, či vyhrali preteky, pre ňu bolo, keď ju pri vstupe do stajne privítali zaerdžaním. Najmä ak bolo víťazstvo vykúpené strachom a bolesťami.

„A ty ako? Tiež sa zaujímaš o kone?“ obrátil sa k nej pán Lovington. „Alebo máš úplne iné koničky?“

„Kone mám veľmi rada,“ vyhlásila Emily. „Ale ja... radšej by som na nich jazdila, než sa za nimi vozila...“

Pán Lovington prikývol. „Tak potom si budeš dobre rozumieť s mojím synom. Wallace je parkúrový jazdec. Máme preňho v stajni tri kone. Možno by si mu mohla pomôcť trochu ich rozhýbať.“

Emily poskočilo srdce. Mama jej nespomínala, že Lovingtonovci majú aj plnokrvníky.

„Až tak dobre jazdiť neviem,“ priznala sa však. „Absolvovala som hodiny jazdenia, ale...“

„Veď uvidíme,“ podotkol pán Lovington. „Na poníka si už príliš veľká, ale jedna z kobýl je už staršia a veľmi slušná. Možno ti Wallaceov tréner dá niekoľko hodín.“

Takže poníka mali Lovingtonovci tiež. Emilina zvedavosť rástla. Veľmi túžila spoznať novú stajňu a kone v nej.

Ohakune je nevel'ké mesto, známe predovšetkým pestovaním mrkvy, ako vysvetlil dobre naladený pán Lovington. Najdôležitejšia oblasť pestovania mrkvy na celom Novom Zélande.

„Tak to sa kone môžu najesť mrkvy do sýtosti,“ povedala Emily skôr, než pán Lovington dodal, že miesto je zaujímavé aj pre turistov, pretože ponúka prístup k národným parkom. V okolitých kopcoch sú dokonca aj lyžiarske terény.

„A máme aj strednú školu,“ vysvetľoval pán Lovington. To však Emily vedela. Jej matka ju na školu prihlásila už z Nemecka. Bude navštevovať ôsmu triedu.

„Jazdí medzi vašou farmou a školou školský autobus?“ vyzvedala sa Johanna.

Pán Lovington pokrútil hlavou. „Nie, vozíme chlapcov – a odteraz, prirodzene, aj Emily – každé ráno autom. Nie je to ďaleko. Iba niekoľko kilometrov.”

Emily spozornela. Takže Wallace nebol ich jediný syn. Ktovie, či ten ďalší jazdí na klusáckych dostihoch?

Kým sa stihla spýtať, objavili sa pred nimi výbehy, ohradené bielym plotom. Pri tom pohľade sa Emily takmer zastavil dych. Takéto drevené ohrady poznala zatiaľ iba z televízie. V Nemecku bola väčšina pasienkov obohnaná elektrickým drôtom. Aj tu boli výbehy dodatočne zaistené elektrickým plotom. Objekt musel stáť celý majetok a rozprestieral sa na ploche niekoľkých hektárov! Vľavo a vpravo od udržiavanej príjazdovej cesty boli pasienky, ktoré teraz, v zime, boli bez koní. Nakoniec prešli nabiele natretou bránou vo forme konskej podkovy s nápisom LOVINGTON STUD- AND TRAINING STABLES.

„Aké je to tu pekné!“ povedala s údivom Emily, keď sa objavili stajne, výbehy, jazdiarne a škarová dráha na tréning klusákov.

Teraz objavila aj prvé kone. Vystrkovali hlavy cez výklenky vonkajších boxov, niektoré behali dokola po tréningovej dráhe.

„Teší ma, že sa ti u nás páči,“ povedal priateľsky pán Lovington. „Mrs. Reiser, Emily – vitajte na Lovington station.“

Kapitola 2

Emilina matka chcela skôr, než si prezrie priestory, kde budú bývať, vidieť stajne. Emily, ktorá nič iné ani neočakávala, nasledovala pána Lovingtona k veľkoryso rozmiestneným bielym budovám, ktoré, ako sa zdalo, boli čerstvo obielené. Veľká brána bola otvorená, aby sa svetlo a vzduch dostali do stajňovej chodby, všetky boxy mali výklenky smerujúce von. Emily sa najviac páčili otvorené stajne. Mnohé z nich ponúkali pretekárskym koňom výbehy pred boxy, a tak sa mohli podľa chuti zdržiavať vonku i vnútri. V pretekárskych stajniach to nebývalo zvykom. V Gelsenkirchene boli iba zamrežované boxy, v ktorých bola tma a dusno.

Emily sa porozhliadla aj ďalej. V priestoroch pred vchodom do stajní boli naukladané balíky sena a slamy, stál tam aj voz s krmivom, ktorý sa dal naplniť v šope na krmivo, ktorá bola hneď vedľa. V zadnej časti stajní sa nachádzala nárad'ovňa. Okrem toho tu bolo konské solárium, priestor na prehliadky a umyváreň. Všetko bolo vyblýskané, čisté, srst' koní sa leskla. Podlahu v boxoch pokrývala hrubá vrstva slamy. Na chodníku medzi stajňami bandážovala jedna žena nohu tmavohnedej kobyly.

„Naša Gloriana,“ predstavil koňa pán Lovington. „Dvojročná, veľmi sľubná. Žiaľ, minulý týždeň si trochu podvrtla nohu. Ako to dnes vyzerá, Tiana, je to lepšie?“

Mladá žena sa vzpriamila a pozdravila. „Je to už vlastne celkom v poriadku, Mr. Brad. Niekoľko dní ju ešte budeme musieť šetriť a pre istotu jej nechám aj obklady...“

„S Tensolvetom?“ spýtala sa Emilina matka. „A nie radšej s DMSO?“

Sklonila sa k nohe koňa, no nemohla nič vidieť, pretože už bola zabandážovaná.

„Domáci prostriedok,“ povedala mladá žena. „Na rastlinnej báze. Tommyho tajný recept.“

Johanna zvrátila čelo. „Aj prírodné liečivá môžu obsahovať zakázané látky,“ vyhlásila a pozrela sa na pána Lovingtona. „Takže, v budúcnosti, prosím, žiadne experimenty. Musím si byť istá, že sa tu nepodávajú lieky, ktoré sa nachádzajú na dopingovom zozname.“

Pán Lovington prikývol. „Dovoľte, aby som vás predstavil, toto je Johanna Reiser, naša nová hlavná trénerka,“ vysvetlil mladej žene. „A toto, Mrs. Reiser, je Tiana. Naša ošetrovateľka, zodpovedná za pretekársku stajňu. O kone sa stará ukážkovo. Som si istý, že im nepodáva žiadne zakázané lieky.“

„V tomto sa často mýlia aj zverolekári,“ poznamenala Emilina matka a podala Tiane ruku. „Na našu dobrú spoluprácu!“ povedala. „Aké oslovenie sa tu používa?“ obrátila sa na pána Lovingtona. „Volajú vás Mr. Brad, Mr. Lovington?“

Tiana prikývla. Bola to stredne vysoká štíhla mladá žena so svetlohnedou pokožkou a exotickými črtami tváre. Emily jej tipovala okolo dvadsať až tridsať rokov, možno o trošku viac. Mala tmavé oči a dlhé hladké čierne vlasy nosila zapletené do vrkoča, ktorý jej siahal do polovice chrbta. Žeby bola Maorijka? Emily čítala o pôvodných obyvateľoch Nového Zélandu – presnejšie, boli to prví prisťahovalci. S Európanmi nazívali mimoriadne harmonicky.

„A moja žena je Mrs. Lorena,“ doplnil pán Lovington.

„Tak ja budem pre personál stajní Mrs. Johanna, alebo Mrs. Jo,“ vyhlásila Emilina matka a obrátila sa znovu k Tiane.

„Staráš sa o stajne celkom sama? Ach, môžem ti tykať, však?“

Tiana prikývla. „Jasné. A sama nie, vždy ráno prídu k nám z dediny dvaja mladíci vyhadzovať hnoj. A potom...“

„A potom máme ešte toho jazdca vo výcviku, ako som už spomínal, a Tommyho,“ skočil jej do reči pán Lovington a obzeral sa okolo seba. „Kde vlastne je?“

„Tu, pri práci!“ Z jedného z boxov v zadnej časti stajne vyšiel mladík a postavil sa do pozoru, pričom vidly na vyhadzovanie hnoja držal ako zbraň.

Pán Lovington sa zasmial. „Pod' sem, Tommy. Pozdrav Mrs. Johannu. Tommy je...“

„Budem hádať,“ povedala Johanna. „Chceš sa stať jazdcom na klusákoch.“

Tommy pristúpil bližšie a usmial sa od ucha k uchu. Mal ešte tmavšie vlasy než Tiana a bol o hodný kus vyšší. I on mal typicky maorijské črty tváre, i keď možno neboli až natoľko výrazné. Mal žiarivé oči a čierne, zvlnené vlasy. Emily bol hneď na prvý pohľad sympatický.

„Vlastne, chcem byť zverolekárom,“ vysvetlil a podal Johanne ruku.

„Tommy je tu na praxi,“ upresnil pán Lovington. „Pochádza z Chathamských ostrovov, jeho rodičia tam majú chovnú stanicu klusákov. Žiaľ, na Chathamách je viac bežeckých dráh než stredných škôl. Preto býva Tommy u nás, chodí spolu s Wallaceom do školy a popritom sa snaží získať o klusákoch toľko vedomostí, koľko sa len dá. Je tak, Tommy?“

Tommy sa zachmúril, no neoponoval.

„Takže jazdíš?“ spýtala sa Johanna. „A ja ťa budem trénovať?“

Tommy prikývol.

„Dobre,“ pokračovala. „Tak potom sa uvidíme zajtra o siedmej na dráhe a ty mi ukážeš, čo vieš.“

Tommyho výraz tváre sa nezmenil, veď ešte boli zimné prázdniny. Napriek tomu horlivo prikývol.

„Prirodzene, si študent, no zároveň aj zamestnaný jazdec. Vychádzam z toho, že ten tiež začína včas,“ doplnila Emilina matka.

„Bobs a Robin prídu o ôsmej,“ poznamenal pán Lovington. „Obaja bývajú v obci.“

„Od pozajtra budú chodiť o šiestej a pripravia prvé kone. My začneme o siedmej. Zdá sa, že tu máte osvetlenie reflektormi, áno?“

Pán Lovington prikývol.

„To je dobre. Nemusíme čakať, kým sa rozvidnie,“ dodala Johanna.

Pokiaľ ide o prehliadku stajní, to jej na začiatok stačilo, a tak naznačila pánu Lovingtonovi, že môžu ísť ďalej. Emily bola nespokojná, pretože nikto sa neunúval krátko predstaviť aj ju.

A tak sa pevne rozhodla urobiť to sama.

„Mimochodom, ja som Emily, dcéra pani... pani Johanny,“ povedala a vyslúžila si priateľský úsmev od Tiany a široký úškrn od Tommyho.

„A ja som si myslel, že si jej tieň,“ poznamenal. „Nikto si ťa nevšíma, ale, bohužiaľ, si k nej pevne prišitá.“

Emily pokrútila hlavou. „Moja mama dokáže veľa vecí,“ povedala mu, „ale šitie medzi ne nepatrí. Takže keď slnko nesvieti, som voľná. A tu slnko svieti málokedy, však?“

Tommy a Tiana sa zasmiali.

„Máš rada kone?“ spýtala sa Tiana.

Emily prikývla. „Aj skoro ráno o siedmej,“ vyhlásila. „Ale musím sa priznať, že moja láska k nim narastá až s pribúdajúcimi hodinami. Ak nemáte nič proti tomu, zajtra by som sa rada vyspala. Ale inak prídem za vami ešte pred vyučovaním a pomôžem vám v stajni.“

Tiana sa na ňu prekvapene pozrela. „To ale nemusíš,“ povedala opatrne. „Mr. Brad...“

„Ten určite nebude namietať,“ usúdil Tommy. „A my už vôbec nie. Sme vďační za každú pomoc. Uvidíme sa!“

Kývol Emily na pozdrav a zmizol niekde v zadnej časti stajne.

Tiana zaviedla kobyľu Glorianu do boxu.

Emily pohladila nos mladej kobyľy. Dotknúť sa koňa je vždy príjemné. „Kde sú Mr. Brad a moja mama, nevieš?“ spýtala sa Tiana.

„No kde asi?“ odpovedal Tommy, ktorý sa k nej blížil s károu plnou hnoja. „Mr. Brad ju sprevádza po paláci, v ktorom budete oddnes bývať. Mrs. Lorena chcela zohnať iné priestory, ale on rozhodol, že takto je to v poriadku. Dúfam, že máš so svojou mamou dobrý vzťah – tesný s ňou budeš mať odteraz tak či onak!“

Emily si nebola celkom istá, ako to myslí, no len čo vkročila do trénerského bytu, ktorý bol v prístavbe vedľa stajní, ihneď pochopila. Byt bol vyblýskaný ako zrkadlo, steny mal vymaľované bledými farbami a bol kompletne zariadený. Bol však veľmi malý. Tvorila ho otvorená kuchyňa, z ktorej sa prechádzalo do malej obývačky, a spálňa, do ktorej sa zmestila iba posteľ, skriňa a nočný stolík. K bytu patrila ešte malá kúpeľňa.

„Tu máme bývať?“ vyhrkla Emily. „A spolu?“

Mama, ktorá už otvorila prvý kufor – ktosi im priniesol batožinu do bytu – pokojne prikývla. Zdá sa, že sa so situáciou bez odporu zmierila.

„Tí tréneri, čo tu doteraz pracovali, nemali rodinu?“ znechutene sa spýtala Emily. „To predsa nie je možné, aby sme sa mali deliť o tento byt pripomínajúci bonsaj!“

Johanna mykla plecami. „Spálňa môže byť tvoja,“ vyhlásila veľkoryso. „Ja si dám pohovku do obývačky. To bude dobré....“

Emily nesúhlasila. „Mama, to predsa vôbec nejde!“ oponovala. „Do spálne sa nezmestí ani len písací stôl... Ak smiem pripomenúť, budem tu chodiť do školy! Budem musieť robiť domáce úlohy, s ostatnými žiakmi možno budem pracovať na prezentácii. Nieкто by ma mohol prísť aj navštíviť. Kam si máme sadnúť?“

Johanna prevrátila oči. „Tak budete pracovať pri kuchynskom stole. Alebo pôjdeš do mojej kancelárie. Panebože, veď sa predsa môžeme trochu uskromniť...“

„Mohli by sme si nájsť nejaký byt aj v obci,“ nadhodila.

Bol to akýsi mocenský boj – pričom hlavným problémom ani tak nebolo písanie domácich úloh pri kuchynskom stole. Skôr sa obávala spolunažívania s mamou bez akejkoľvek súkromnej zóny. Takzvaná spálňa nemala žiadne dvere, ktoré by sa dali zamknúť, a aj kuchyňa bola priamo prepojená s maličkou obývačkou. Ak tu budem chcieť byť sama, pomyslela si zronená Emily, budem sa musieť zamknúť na záchode.

Johanna pokrútila hlavou. „Neprichádza do úvahy, Emmy. Ja musím zostať v blízkosti koní. Prinajmenšom spočiatku. Keď sa to tu všetko dá do poriadku...“

„Dá do poriadku?“

Emily sa nezdalo, že by stajňa Lovingtonovcov pôsobila neporiadnym dojmom. Jednotlivé stajne boli čisté, na čiernej tabuli visel rozpis tréningov a Tiana a Tommy vyzerali spoľahlivo a kompetentne. Tommy určite býva tu a Tiana možno tiež. Emily predpokladala, že ich príbytky sú ešte primitívnejšie než byt hlavnej trénerky.

„Aj tak budeš väčšinu času tráviť vonku,“ tvrdila Johanna. „Toto tu sú všetko školy s celodennou prevádzkou. A po škole určite budeš chcieť pomôcť v stajni...“

Emily prikývla. „Napriek tomu...“ nástojila.

Johanna jej pohybom ruky naznačila, aby mlčala. „Tak už teraz prestaň frflať a vybaľuj. Neskôr sme pozvané k Lovingtonovcom na večeru.“

Emily si šúchala oči. „Musím ísť aj ja?“ spýtala sa. „Po tom lete som riadne unavená – zaspím aj postojacky. A okrem toho vyzerám strašne...“

Jej matka sa na ňu krátko zahľadela a neoponovala jej. Ju samotnú tá cesta až tak nezmorila. Zo zopnutých vlasov sa jej uvoľnilo iba niekoľko pramienkov. A okrem toho, počas druhého letu – po medzipristátí v Dubaji leteli iným lietadlom – celú cestu prespala. Pôsobila oddýchnutým dojmom. No aj tak, napoly obdivne, napoly závistlivo konštatovala Emily, mamu nič len tak ľahko nezlomí. Vyzerala mladšie, ako skutočne bola, pohľad jej modrých očí bol triezvy a jasný. Keby sa vždy netvárila tak prísne – to sa o nej bežne hovorilo – Johanna Reiser by bola mimoriadne pekná žena.

Teraz len mykla plecami. „Môžem ťa ospravedlniť. Lovingtonovci to isto pochopia. A ty si tu môžeš urobiť sendvič,“ ukázala na kuchyňu. Emily s potešením zistila, že na stole ležal toastovací chlieb. V chladničke našla syr a mäsový nárez, zeleninu a ovocie.

„Urobíme to tak.“

Emily si vydýchla. Konečne bude zase raz sama. V spoločnosti mamy bola vždy trochu napätá. Johanna bola prísna a neustále vyžadovala dokonalé správanie. Emily musela fungovať tak perfektne ako jej kone. A v prvom rade – nesmela Johanne prekážať pri práci. Mame zrejme prišlo vhod, že v tento prvý večer zostane v byte. A Emily po ničom inom ani netúžila. Chcelo sa jej len spať.

Privliekla si svoj kufor do spálne a ešte oblečená sa hodila na posteľ. Zrejme ihneď zaspala, lebo keď sa zobudila, mama bola už preč. Vonku bola tma a Emily bola čerstvá ako rybička.